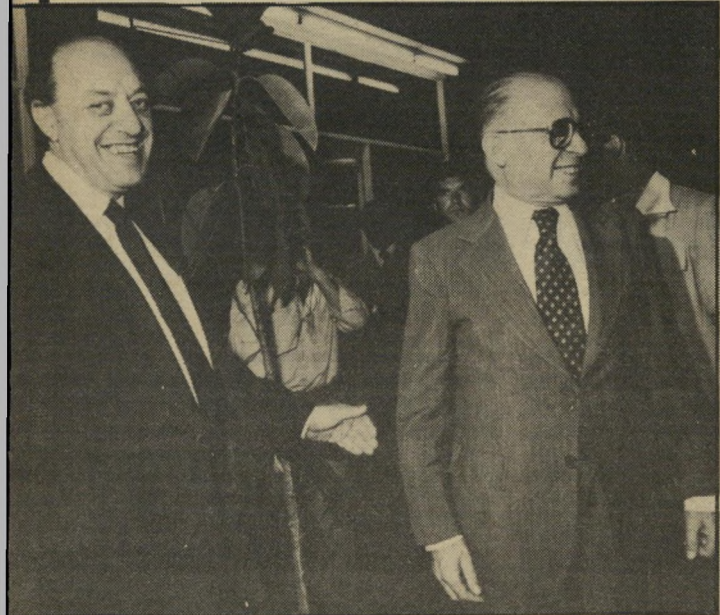


אייזנברג -

הסיפור האמיתי



אייזנברג, הנשיא הרצוג ואשתו (בהלוויית רופא-הלב הנרי נויפלד) בישראל יש פסיכולוגיה של רפובליקת-בנונו..."



אייזנברג עם מנחם בגין

ברוב הארצות אינו מתקבל בחברה הטובה...

חלקו בסכר בפרו, שבו השקיע כמה שנים בהקמת שתופות בינלאומית של חמש ארצות. אחרי שסיים את העיסקה, הוא כבר נשא את עיניו אל העיסקה הבאה.

לפני שנים הוא ניסה לגזול ככוח איזנברג ממה שהיתה אז חברה קוריאית קטנה. הוא יכול היה להיות שותף. החברה היתה היונדאי, שהיא כיום חברת-ענק.

אייזנברג נשאר הצגה-שלי-איש אחד. הצוות שלו מטפל בעסקיו היומי יומיים, אך לא מנהל אותם.

צוות זה מורכב מאנשים חסרי-ברק, שזכו בכך מפני שהתחתנו עם המישפחה — לאייזנברג חמש בנות — או שנולדו בה.

הבן ארווין, המפקח בקפרנות על גיסיו, מנהל את המישרד בלונדון.

בנייה-מישפחה כסופים ל-מישפחה אבהית שהיא טוטאלי, מענישה ולעיתים קרובות אף נקמנית. כשאחד החתנים רב עם הפירמה, אסר איזנברג על בנייה-מישפחה והעובדים להשתתף בחגיגת-הבר-מיצי וזה של נכדו. אף חתן אחד לא יעז לעולם לקנות בית בלי אי-שורו של איזנברג, אפילו היה לו הכסף לכך.

„חשבון ההוצאות שלהם הוא בלתי-מוגבל. אבל כאשר הם עוזבים, הם עוזבים בידים ריקות“, אומר אחד המשקיפים.

אפשר לצפות לכך שהיורשים יחלקו את האימפריה ומכרו את החלקים. בדימוי הקאריירה שלו, זה בוודאי מדבא את איזנברג לדעת שאחרי מותו לא יישאר דבר. שלא תהיה שום אנדרטה כלכלית לכישרונו הגאוני לבשג עיסקות ולקחת חלק לעצמו.

אך הרי איש אינו אוהב מתווכים.

עם עשרות אנשים המכירים אותו הרי טב, ובניהם שותפים-לשעבר לעסקים, התגבשה תמונה ברורה.

ארוחה יפאנית כשרה

איש אינו מסרב להזמנה לאכול אצלו ארוחה יפאנית כשרה, תוך ישיבה על כריות, בביתו של איזנברג ליד תל-אביב (בסביון). שמו מטיל מר רא, אף על מי שעזב אותו. לא לחינם נקראים אנשי-הצוות של איזנברג „עבדים מוזהבים“. הוא דורש נאמנות, ואפילו השתעבדות. אסור עליהם לדבר עם עיתונאים.

„כשאתה איתו, אתה העבד שלו“, אמר אחד מעובדיו לשעבר. „אין הוא מפסיק לעבוד לעולם, כך שגם אתה לא יכול להפסיק.“

אמר אחר: „אינך יכול לקחת אותו לתאטרון. הוא גאון בעסקים, אך הוא לא היה מבין מילה.“

כדי להרוויח יומי-עבודה נר-סף, יטום איזנברג במשך 12 שעות לתל-אביב, שבה המישרדים פתוחים ביום א', ואחר-כך יטום בחזרה במשך 12 שעות.

יש לו רק תאוה אחת נוספת: אוכל. הוא יאכל את הכל, והרבה. כסף? „בעצם זה לא מעניין אותי, אמר מי שכינה כראש-העסקים שלו בעולם השלישי. אם תגיד לו שהשגת רווח של 200 אלף דולר בעיסקה כלשהי, הוא יאמר: זה לא מספיק, אך לכסף אין משמעות לגביו.“ מה שחשוב זה עצם השגתו.

לאייזנברג יש עכשיו נכסי-דלאינידי השווים 100 מיליון דולר — 70 מיליון בושינגטון, בדנור ובניו-יורק, 30 מיליון בתל-אביב, בתוספת המישה מיליון דונם בג'ונגל של חבל אמזונס (בברזיל). חלקו בחבי רות ישראליות שונות שווה יותר מ-150 מיליון דולר.

מקורות מוסמכים מעריכים שאוצר המזומנים והמניות שלו שווה 250 מיליון דולר, המושקעים בצורה שמי-רנית כשווייץ וכבריטניה.

ישראליים אחרים נאסר להחזיק בחו"ל רכוש, מניות וכסף — ראש הממשלה יצחק רבין התגלה כי אשתו החזיקה 2000 דולר בבנק בושינגטון — זה הפך חוקי לחברות של האזרחי-החדש איזנברג, שגם שוחרר ממיסים.

למתווך חסרי-מולדת היה סוף-סוף בית. ברוב הארצות אין הוא מתקבל בחברה הטובה, אמר אדם שהיה בעבר שותפו לעסקים. בישראל הוא זוכה בכבוד רב.

אייזנברג עצמו סירב לספר את סיפורו לפרובסט. „באחד הימים, אמר, כשתפסנו אותו בטיסה ללונדון, אני אכתוב את זה בעצמי.“ אולם בראיונות

בחר שאל איזנברג בישראל. כדי להבטיח את קבלת-הפנים שלו, נקט שיטה שכבר הפכה אצלו לשיגרה. איזנברג השתמש בקסם רב ובקראטה כלכלי: חלוקה נדיבה של מתנות אי-שיות, תרומות פוליטיות, וההבטחה — שלא הוגשמה מעולם — להרבה יותר. בבחירות האחרונות בישרי-אל הוא נתן לכל אחת משתי המיפלגות הגדולות תרומה בת שבע ספרות.

„הזהרתי את ממשלת ישראל שלא ליפול בפח“, נזכר פקיד ישראלי בכיר לשעבר, „אולם הם לא הקשיבו. שררה פסיכולוגיה של רפובליקת-בנונו.“

הכנסת קיבלה חוק מיוחד, שנודע לשימצה בשם „חוק איזנברג“. בעוד שלאזרחים



אייזנברג ואשתו לנה בחתונת הבת ליו (עם דורעם הרדי) מישמעת אבהית סוטאלי, מענישה ונקמנית



בית איזנברג בסביון

כאשר הם עוזבים, הם עוזבים בידים ריקות

ציון נפירה, העולם הזה

„דבר“ לא יישאר

כיום, כשהוא בן 66, ניכר שאייזנברג מאט את הקצב.

בשנה האחרונה היה לו ניתוח-מעקי פים בלב, אך זה כמעט לא השפיע עליו. אולם אחרי שאין לו עוד קוריאות, איזנברג נאלץ להוציא את מירצו בארצות פחות-כדאיות, כמו בליז (הונדורס הבריטית לשעבר, באמריקה המרכזית).

הוא היה רוצה לעשות יותר עסקים בארצות-הברית, אולם אין סיכוי רב ששיטותיו יצליחו שם. באמריקה קורי-אים לדמי-עמלה המשולמים-מראש בשם שוחר. אולם הוא עדיין בטוח שהוא יוכל לרכוש כניסה, אם ישיג חוזים.

זה עתה שכר איזנברג את דויד קימחי, מי שהיה ראש מישרד-החוץ הישראלי, כדי שזה יפתח לפניו שערים בארצות-הברית. גם זה לא יעשה רושם טוב: קימחי היה אדריכל החלק הישראלי בפרשת איראן.

לאייזנברג יש אינסטינקטים של מתווך, אך זה מגע ממנו צמיחה לטווח ארוך. „שוב ושוב“, אמר מקור אחד, „הוא התבקש לקבל חלק בפרוייקטים שהוא תיווך בהם, ולהפוך בהם לשותף מלא, והוא תמיד סירב.“ הוא איבד את